

Haaks links into moord

Een rallythriller

Haaks links into moord

Een rallythriller

Ton Kalter

Schrijver: Ton Kalter

Coverontwerp: Ton Kalter

Coverfoto: Edwin Hengelman

Met grote dank aan: Jolande Kalter en Natasja Kalter

ISBN: 9789402169270

© 2017 Ton Kalter

De maan bescheen een groot aantal veelkleurige tenten, die min of meer gestructureerd stonden opgesteld op een grote, met gravel verharde, open vlakte. Het was duidelijk dat er een plan aan ten grondslag lag. Een verzameling willekeurig neergezette tenten zou er duidelijk rommeliger hebben uitgezien. De tenten werden gebruikt als schuilplaats voor auto's die ook opvallend veelkleurig waren. Het leek een trend te zijn.

Een jonge blonde man rende, hij rende hard tussen de verzameling veelkleurige tenten door. Ondanks dat hij uitermate fit was, hijgde hij opvallend hard. Dat kwam door de stress die veroorzaakt werd omdat hij wist waarom hij zo hard rende. Hij rende voor zijn leven. Hij laveerde tussen de auto's door, sprong over hekken en ontweek tentpalen en scheerlijnen. Hij keek niet achterom, bang om daardoor te vallen over een van de obstakels. Hij zag daarom niet dat zijn belager langzaam achterop begon te raken. In paniek bleef hij rennen totdat hij opeens voelde dat zijn benen onder hem vandaan werden getrokken. Had hij toch iets over het hoofd gezien? Hij viel hard op de grond en had een kort moment nodig om bij te komen en zich te realiseren wat er gebeurd was. Waarom was hij gevallen? Hij zag direct dat een dikke kabel van een generator de boosdoener was. Daarna draaide hij zich op zijn rug en zag dat zijn belager hem had ingehaald. De man stond hijgend en met gespreide benen vlak voor hem. Er glinsterde iets in zijn handen. De jonge man wist niet wat het was. Toen zag hij dat de belager de handen naar beneden bewoog. Vlak voordat de jonge man geraakt werd, herkende hij wat de glinstering had veroorzaakt. Het was een mes dat een ogenblik later met volle kracht zijn lichaam binnendrong. Direct was er pijn en ook het besef dat zijn leven hier op deze plek en op dit moment zou eindigen. Toen ging zijn licht voor de laatste keer uit.

De moordenaar handelde snel. Hij trok het mes uit het levenloze lichaam, stelde vast dat er geen hartslag meer was en sleepte daarna het lijk naar de dichtstbijzijnde auto. De auto stond op bokken en daarom was er voldoende ruimte om het lijk er onder te leggen. Daarna liep de man weg alsof er niets gebeurd was. Hij wist dat het lijk de volgende morgen ontdekt zou worden maar dat maakte hem niets uit. Hij zou toch niet gevonden worden want over enkele uren was hij al heel ver weg. Hij had zijn taak volbracht en voelde zich uitstekend.

Wat het ook was, het maakte lawaai. Een irritant lawaai waar elk weldenkend mens direct een einde aan wilde maken.

Rechercheur Jan van Schie was een weldenkend mens maar was zich eerst niet bewust van wat er precies aan de hand was. Hij werd moeizaam wakker en pakte zijn mobiele telefoon. Hij verdacht dat apparaat ervan om de bron van het lawaai te zijn. Nadat hij de telefoon op diverse manieren had aangeraakt, hij was niet echt handig met mobiele telefoons, bleef het lawaai gewoon doorgaan. Hij kwam tot de conclusie dat het toch niet de telefoon was die herrie maakte. Een ruime seconde later wist hij dat de bron van alle luidruchtige ellende de wekker was die hij de avond ervoor had gezet. Hij dook naar de andere kant van het bed waar de wekker stond en drukte op de snooze-knop. Hij keek naar de rode digitale cijfers. Het duurde even voordat hij begreep hoe laat het eigenlijk was. Het was twee uur, twee uur 's nachts. Wat een onzalig tijdstip. Wat een onzalig idee om een wekker te zetten. Het duurde een krappe seconde dit keer, voordat hij weer wist waarom hij de wekker had gezet. Toen begon hij te glimlachen. Hij had vakantie, een welverdiende vakantie, een unicum in zijn veel te drukke loopbaan. Jan vond zichzelf in zijn werk als rechercheur nogal onmisbaar terwijl hij collega's, vooral de jongere, altijd vertelde dat niemand echt onmisbaar is.

Vroeger had Jan nooit het voornemen gehad om bij de politie te gaan werken. Hij wilde autocoureur of piloot worden, in ieder geval een beroep met snelheid. Jan was als het ware het politievak ingerold. Via een vriend van een vriend was hij, nadat hij zijn studie psychologie had afgerond, getipt dat de politie op zoek was naar vers bloed. Omdat het vinden van een baan niet echt lukte, was hij een kijkje op het politiebureau gaan nemen. Hij was er nooit meer weg gegaan en

had het, via diverse aanvullende opleidingen en hard werken, tot rechercheur geschopt.

De wekker begon weer lawaai te maken. De snooze-functie was slechts een korte oplossing voor het geluidsprobleem. Het was ondertussen 5 minuten over 2. Jan besloot om maar op te staan. Hoewel hij ondertussen 54 was, was hij nog steeds sportief en soepel sprong hij zijn bed uit. Hij keek in de badkamer naar zijn spiegelbeeld. Hij was tevreden met wat hij zag. Hij had de laatste jaren flink wat gewicht verloren. Er bleef nog steeds een buik aanwezig maar dat deed hem niet. Echte mannen moeten reserve aan boord hebben voor moeilijke tijden. Dat vond hij een acceptabele rechtvaardiging van zijn overgewicht.

Jan kleepte zich aan en liep naar beneden waar hij de vorige avond twee koffers had klaargezet. Hij had er zin in. Eindelijk had hij een gaatje kunnen vinden om zich een week lang te wijden aan zijn allergrootste hobby naast goede muziek, de rallysport. Hij zou naar Finland gaan om daar de WK-rally te bezoeken.

Een maand of twee geleden reed hij in de diesel van de zaak richting een vers lijf, toen hij Marco Borsato hoorde zingen dat de meeste dromen bedrog zijn. Normaliter zou hij het Marco Borsato-filter inschakelen ofwel zijn radio uitzetten maar dat deed hij niet. Hij dacht na over de tekst. De meeste dromen zijn bedrog dus niet allemaal. Hij droomde nog steeds over Finland, beter gezegd de rally van Finland. Twaalf jaar geleden was hij er ook naartoe geweest. Hij droomde ervan om nog een keer naar het noorden af te reizen. Als Marco Borsato beweerde dat niet alle dromen bedrog waren, waarom zou zijn droom dan niet kunnen uitkomen. Nadat hij het lijf zorgvuldig had bekeken, belde hij het bureau en gaf aan dat er een week vrij in zijn planning moest worden opgenomen. De planner viel bijna van zijn stoel toen hij het

verzoek hoorde. Hij kon zich niet herinneren dat Jan een week achter elkaar vrij had gehad en dat terwijl de planner al diverse jaren op het bureau werkte. De vakantie werd zonder het gebruikelijke tegenstribbelen van de baas van de afdeling planning goedgekeurd. Waarschijnlijk begreep de man ook wel dat hij het niet kon weigeren. De vrije dagen moesten op want ze mochten door nieuw beleid niet meer worden uitbetaald.

Daarna kon Jan zijn reis gaan voorbereiden. Tickets bestellen, informatie over de rally zien te krijgen en een dak boven zijn hoofd regelen. Dat laatste viel nog niet mee want de rally is populair en Finse bedden worden dan schaars. Via de VVV in Jyväskylä kon hij uiteindelijk toch een slaappleats krijgen, net buiten de stad. Hij sliep bij mensen thuis die maar al te graag een slaapkamer aan een rallyfan wilden afstaan. Nadat alles geregeld was zat Jan thuis in zijn favoriete stoel met een cola light van een goed jaar in zijn handen. Deze vakantie had hij verdiend. Tenminste, dat vond hij zelf. De vorige vakantie was al een paar jaar geleden en het oplossen van de moord op het grootste Nederlandse rallytalent Jack van Middelaar had hem best wat energie gekost. En hij moest toegeven dat hij ook geen 18 meer was. Hij was 36 jaar ouder. Het was tijd om de batterijen op te laden.

Toen Jan beneden in zijn keuken was, twijfelde hij even en besloot om nog niet te eten. Daar was het veel te vroeg voor. Hij kon 's ochtends moeilijk eten. Het was dan net alsof zijn slokdarm op slot zat. Daarom bracht hij de koffers naar zijn splinternieuwe Focus RS, die enorm blauw stond te wezen, zelfs in het donker. Hij had jarenlang het vorige model gereden maar was gevallen voor de nieuwe techniek en de vierwielaandrijving. Hij had veel zin in de voornamelijk onverharde wegen in Finland. Een mooie test voor zijn bolide. Nadat hij de koffers had ingeladen, liep hij terug zijn

huis in en zocht papieren, telefoon en de cameraspullen bijeen. Hij vergat bijna de USB-stick met fijne progressieve rockmuziek die hij voor de rit had samengesteld. De laatste tijd had hij veel muziek gekocht maar was niet aan de beluistering ervan toegekomen. Een lange reis is het ideale moment om die achterstand in te halen. Jan klopte een adres in Rostock, Duitsland op zijn navigatiesysteem in. Daar zou de boot vertrekken richting Hanko in Finland. Hij startte de motor, zette de Ford in de sportstand voor de betere geluidsbeleving, scherpere besturing en betere gasrespons en reed weg voor de ruim 600 kilometer, die zou worden gevuld met goede muziek. De pas aangeschafte nieuwe cd F.E.A.R. van Marillion stond op repeat en werd af en toe voorzien van een luide uitlaatknal als Jan schakelde of het gas los liet. De reis werd natuurlijk onderbroken voor een tankbeurt met plaspauze en een ontbijt.

Auto's en muziek, kon het leven beter zijn dan dit? Jan vond op dat moment van niet. En hij was het roerend met zichzelf eens.

Zijn vorige bezoek aan deze rally was een geweldige ervaring geweest. Prachtige omgeving, prachtige wegen, prachtige proeven, prachtige rallysport. Misschien is het wel de mooiste rally die er is. Of is dat toch de wedstrijd in Wales? Hij keek op het display van zijn Ford en zag dat het getal dat daarop werd weergegeven een aardig stukje hoger dan 130 was. Oeps, hij was nog niet in Duitsland. Nog even geduld en dan kon hij, als het overige verkeer wilde meewerken, kijken hoe hard zijn nieuwe speeltje nu echt kon.

De boer was naar zijn land gereden met zijn tractor en had net de dieselmotor afgezet. Normaliter werd het dan stil, een stilte waarvan hij intens kon genieten, maar dit keer lukte dat niet. Hij hoorde in de verte een motor die keer op keer in de toeren werd gejaagd. Het geluid kwam snel dichterbij. De boer schudde zijn hoofd. Het was weer eens zo ver. Hij wist waar hij naar luisterde omdat hij het veel vaker had gehoord. Het was de jongen van twee boerderijen verderop. Die had de landauto van zijn vader, een oude Ford Escort, weer te pakken gekregen en reed even later veel te hard en veel te dwars voorbij het stuk land waarop hij met zijn tractor stond.

Oiva Koskinen heette de jongen. Hoe oud was hij nu? De boer dacht dat hij net 10 jaar geworden was. Op die leeftijd al een auto rijden en dan ook nog eens zo hard. De boer keek de auto achterna. Die danste door de bochten alsof de bestuurder nooit anders had gedaan. Waar had die jongen zo leren rijden? In het verleden had de boer de politie wel eens gebeld maar die had de jongen nooit te pakken gekregen. Bellen had hij maar opgegeven. Het kon ook eigenlijk niet zoveel kwaad. Het was een afgelegen weg met slechts enkele aanliggende boerderijen. Hier kwam alleen bestemmingsverkeer. Je kwam hier omdat je er moest zijn. Anders had je hier echt niets te zoeken.

In het Finse dorp Evo kende iedereen de blonde jongen. Oiva was een buitenbeentje. Normale Finnen, althans normaal volgens zichzelf, waren erg rustig en keken een spreekwoordelijke kat altijd uit de eveneens spreekwoordelijke boom. Oiva was anders. Hij was volgens Finse normen een druktemaker. Volgens Nederlandse normen was het gewoon een rustige jongen zoals er zoveel zijn. Zijn ouders hadden hem toch maar laten testen op ADHD maar dat bleek hij

uiteraard niet te hebben. Hij was gewoon een beetje anders, on-Fins eigenlijk. Wat Oiva wel had was een aangeboren gave voor het besturen van auto's. Op het land van zijn vader had hij wel eens een stukje mogen rijden. Hij was toen acht jaar oud. De stoel in de voorste stand, een kussen onder zijn kont en twee in zijn rug en zo kon hij net bij de pedalen. De jongen had het rijden snel opgepakt en na enkele weken had hij de auto volledig onder controle. Nu was hij 10 en vrij lang voor zijn leeftijd. De kussens had hij niet allemaal meer nodig. Het parcours dat hij op het land van zijn vader had uitgezet hing hem ondertussen behoorlijk de keel uit. Hij kende het door en door zowel met de klok mee als tegen de klok in.

Oiva reed regelmatig op de fiets over de onverharde wegen die rond het dorp liepen. Dat waren wegen die in hoogte op en neer gingen en talloze bochten hadden. Ze waren nog het beste met een achtbaan te vergelijken maar dan zonder een looping. Oiva was op een middag met de oude landauto aan het rijden in het weiland van zijn vader toen hij besloot om een rondje rond het dorp te rijden. Hij had het geweldig gevonden. Het ging steeds harder en was vele malen uitdagender dan het parcours waar hij op oefende. Op een gegeven moment had hij in de verte een politieauto met zwaailicht achter zich aan zien komen. Oeps, dat was een schrikmomentje geweest. Natuurlijk was hij niet gestopt maar was er vandoor gegaan. Dat is een normale reactie voor jongens van zijn leeftijd. Zijn vader mocht er namelijk niets van weten. De bestuurder van de politieauto had hem niet bij kunnen houden. Toen Oiva terugkwam bij zijn huis was er gelukkig niemand die hem had gezien. Hij had de auto op de normale plek geparkeerd en had niets over zijn spannende uitje verteld. Later die avond was zijn vader het huis binnen gekomen en had gevraagd wie er met de landauto weg was geweest omdat het benzinepeil zo laag was. Oiva had wijselijk zijn mond gehouden en was blij dat de kilometer-

teller kapot was zodat zijn vader niet kon zien hoeveel er met de auto gereden was.

De volgende dag had zijn vader de auto met een heftruck opgetild en had de tank op lekkage gecontroleerd maar daar was niets mee aan de hand. Ook de benzineleidingen waren allemaal in orde. Waren er soms benzinedieven bezig geweest? Het vreemde mysterie van de verdwenen benzine werd op dat moment nog niet opgelost.

De blauwe Ford draaide de parkeerplaats op en Jan van Schie liet zijn auto nog een minuutje stationair lopen. Dat is goed voor de levensduur van de turbo was hem ooit verteld. Het had iets met koeling te maken. Of het zo was wist hij niet maar zo had hij een excuus om nog even naar het geluid van de uitlaat te luisteren. Zoals zo vaak tijdens deze minuut stapte hij uit en liep naar de achterkant van de auto. Hoe vaak had je als bestuurder van een auto de kans om naar je 'eigen' geluid te luisteren?

Jan was mooi op tijd aangekomen bij de werf in Rostock waar de veerboot vandaan richting Hanko zou vertrekken. Hij keek om zich heen en zag de ontvangstruimte waar hij zich moest melden. Hij zette de auto uit, pakte zijn papieren en liep naar het gebouw. De vriendelijke dame achter de balie heette hem in het Duits welkom en hij en zijn auto werden ingecheckt voor de overtocht. Hij mocht alvast met zijn auto richting de boot rijden. Daarvoor moest hij door een controlepoort heen waar de papieren werden gecontroleerd. Op de kade naast de indrukwekkend grote boot kon hij in de file aansluiten. Het duurde nog even voor de boot zou worden ingeladen. Omdat het mooi weer was stapte Jan uit en bekeek wat er voor hem in de file stond. Als autoliefhebber kon hij het niet laten om zijn ogen eens goed de kost te geven. Het was duidelijk dat er meer rallyfans onderweg waren naar Finland. Hij zag twee Mitsubishi Evo's 10, een prachtige Lancia Delta Integrale en een oude Ford Escort RS2000. Natuurlijk moesten de auto's op de foto worden gezet.

Vooraan in de rij stond een vrachtwagen van SB-rallysport. Als Fordfan werd Jan daar best blij van. Ook deze moest op de gevoelige digitale plaat worden vastgelegd. Het team had vorig jaar het Tsjechische rallytalent Stanislav Jezic weten te

strikken. Jan was niet de grootste fan van hem maar begreep dat dit een briljante zet van het team was geweest. De resultaten waren ernaar en Jezic was op dit moment de leider in het kampioenschap, vlak voor de Fransman Jules Vignon. Het zou wat zijn als Ford eindelijk weer eens wereldkampioen zou worden. Het rallyjaar 2017 was sowieso een interessant jaar geweest vanwege de compleet veranderde auto's en de terugkeer van Toyota. Ook de opvallend sterke Hyundai WRC viel op. De duels waren mooi geweest en de spanning was weer terug in de sport. Welke fan zat er te wachten op de zoveelste overwinning van Volkswagen? De Volkswagen-fans waarschijnlijk maar is niet elke sport mooier als er meer teams om de overwinning strijden? Jan moest in zichzelf lachen. Stond hij daar op de kade een potje rallyfilosofisch te zijn. Ach ja, het zal de leeftijd zijn. Dan begin je meer en meer over de dingen na te denken.

Hij zag dat de laaddeur van de boot openging en dat de auto's naar binnen konden worden gereden. Hij liep terug naar zijn auto en niet veel later mocht ook hij de buik van het schip binnenrijden. Dat was een ervaring op zich. De wanden in het binnenste van het schip waren wit en dat hielp niet bij het oriënteren. Zijn gave voor het juist schatten van afstanden leek opeens te zijn verdwenen. Jan moest in het schip diverse keren naar een hoger gelegen dek waar dan weer een hairpin-achtige bocht op hem te wachten stond. Dat werd steken met dank aan de aanzienlijke draaicirkel van zijn Ford. Gelukkig was hij niet de enige. De Evo's moesten ook serieus steken. Uiteindelijk kon hij zijn auto parkeren met de neus naar een muur, terwijl hij van achter klemgezet werd door een grijze VW Polo. Ach, op zee kun je toch geen kant op. Diverse borden hadden hem al gewaarschuwd om de handrem goed aan te trekken en de auto niet op het alarm te zetten. De ruige zee zou de auto's heen en weer kunnen

schudden, waardoor ingeschakelde alarmen een kakofonie van geluid zouden kunnen veroorzaken.

Jan zocht zijn hut op en deed daarna een rondje over de boot die immens groot was. Hij trof op een van de dekken een groep Nederlandse rallyfans en dat leidde tot het uitwisselen van steeds sterker wordende rallyherinneringen. Typisch voor rallyfans, verhalen vertellen en het altijd iets aandikken. Bij elke vertelling van hetzelfde verhaal komen er in de loop van de jaren spannende details bij. Iedereen deed het en iedereen wist het. *Visserlatijn* was de juiste term hiervoor, hoewel Jan liever sprak van *rallylatijn*. De auto die van de weg raakte en twee keer over de kop ging bleek jaren later zeker tien keer te zijn gewenteld terwijl hij in plaats van 30 kilometer per uur toch zeker de 120 aantikte.

Na het avondeten dook Jan zijn bed in en viel vrij snel in slaap. Het vroege uur van geforceerd ontwaken en het aansluitende reisdagje gaan je als relatief beginnende vijftiger niet in de koude kleren zitten. Jan droomde, zoals hij zo vaak deed. Hij droomde van Jack van Middelaar. Jack was een groot Nederlands rallytalent (misschien wel het grootste) geweest en hij was kortgeleden vermoord. Jan was als rechercheur bij de zaak betrokken en had de dader weten te pakken. De zaak had voor veel ophef gezorgd in de Nederlandse en Belgische rallywereld. Jan droomde dat Jack van Middelaar ook meedeed aan de 2017 editie van de Rally van Finland. Hij zag er wel slecht uit na de tijd die hij onder de grond had gelegen. Het beeld van Jack verdween en maakte plaats voor dat van een jonge Fin, Oiva Koskinen. Jan was fan van deze jongen. Op internet had hij de beelden uit Engeland gezien en wat hij zag had hem zeer bekoord. Koskinen had een spectaculaire rijstijl en het bravoure en onbevangenheid van jonge mensen. Oudere mensen raken

die kwijt door wat ze meemaken, jongeren torsen die ervaringen nog niet met zich mee.

Daarom zijn jongere rallyrijders in aanleg sneller dan de oudere exemplaren. Daarnaast had de Finse jongeling iets wat bij veel jongeren ontbrak namelijk volwassenheid. Hij dacht goed na en deed geen domme dingen. Deze vroeg volwassen Fin zou de rally winnen, daar was Jan van overtuigd. Ook Oiva Koskinen verdween in de plotseling opkomende mist. Even later kwam Marco Borsato plotseling uit de mist tevoorschijn en het verhaal binnengestapt en begon weer over dromen en bedrog te zingen. Wat een vreselijke muziek! Jan schrok wakker. Hij wist nog wat hij als laatste had gedroomd. Hij lag zojuist over Marco Borsato te dromen. Zelfs over een zingende Marco Borsato.

Het moest niet gekker worden!

De vader van Oiva Koskinen had uiteindelijk de 'benzinedief' kunnen betrappen. Oiva kwam op een dag terug van de zoveelste illegale tocht en draaide het erf van de boerderij op toen zijn vader hem zag. De ogen van de man rolden bijna uit hun kassen. Hij zag daar zijn eigen minderjarige zoon in zijn landauto aan komen rijden. Over de openbare weg nog wel! Boos stapte hij van zijn tractor af en rukte de deur van de auto open.

'Wat denk jij dat jij aan het doen bent jongeman?', zei hij boos.

De jonge man bleef stil. Wat moest hij zeggen?

'Kom er onmiddellijk uit en ga naar binnen. Ik kom strak bij je en dan ga je mij haarfijn vertellen waar je eigenlijk mee bezig bent.'

De jonge bestuurder stapte uit en liep met gebogen hoofd de boerderij in. Tot nu toe had zijn vader hem nooit gezien. Nu was hij betrapt. Hij wist hoe streng zijn vader kon zijn. Dat zou wel eens een maand huisarrest kunnen worden. Of nog erger.

Nadat hij zijn zoon naar binnen had gestuurd, ging de vader van Oiva in de buurt rondvragen of iemand last had gehad van zijn zoon en de auto. Een van de burens had hem verteld dat hij hem regelmatig had zien rijden. Oiva's vader schrok zich rot. Meerdere malen? Hoe vaak dan? Heel vaak was het antwoord geweest en de jongen reed ook erg snel. Wist je dat niet vroeg de buurman. Nee, hij wist het niet. Aan het eind van het gesprek zei de buurman dat de jongen veel talent had als je op die leeftijd een auto al zo onder controle had. Daar moest hij wat mee gaan doen. De vader van Oiva was niet in de stemming om iets met die laatste opmerking te gaan doen.

Op de weg terug naar huis vroeg Oiva's vader zich af waar die jongen zo had leren rijden. Hij had geen idee. Hij was wat tot rust gekomen en begreep de laatste opmerking van de buurman wel: veel erg jonge Finnen reden al auto en werden later beroemde rallyrijders. Blijkbaar zat dat in sommige Finse genen ingebakken. Zou zijn zoon die genen hebben? De straf die Oiva kreeg, viel niet mee. Twee maand huisarrest en hij moest elk vrij uur meehelpen op het bedrijf van zijn vader. De jongen was niet blij. Maar het meest teleurgesteld was hij nog omdat hij geen auto meer mocht rijden. Wat zou hij dat gaan missen!

Na een maand moest hij bij zijn vader komen.

'Je hebt goed gewerkt jongen. De rest van de straf hoef je daarom niet meer ondergaan.'

Oiva keek zijn vader blij aan.

'Echt niet?'

'Nee, als je me een ding belooft.'

'Wat dan?'

'Dat je nooit zo maar meer in mijn auto gaat rijden.'

'Ok, dat verklaar en belooft ik', zei Oiva plechtig maar wel met teleurstelling in zijn stem.

Zijn vader schoot in de lach.

'Dat rijden vind je echt geweldig of niet?'

'Ja, dat vind ik heel erg leuk.'

'Mooi, dan heb ik een verrassing voor je. Kom maar mee.'

Oiva liep behoorlijk verbaasd achter zijn vader aan richting de grote schuur naast het huis. Binnen in de schuur zag hij iets onder een kleed staan. Voor zover hij kon zien leek het wel een karretje.

'Trek het doek er maar af Oiva.'

De jongen deed dat en er kwam een spiksplinternieuwe kart tevoorschijn.

'Wauw', was het enige dat Oiva kon uitbrengen.